

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/29/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414010104
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1414010104.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Petra Štífta, v trestnej veci obžalovanej V. Č. pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona o odvolaní okresnej prokuratúry proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 3T/34/2014-260 z 26. novembra 2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. mája 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava IV
z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 3T/34/2014-260 z 26.11.2015 bola obžalovaná V. Y. postupom podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 20. 03. 2014, č. k. 1Pv 689/12/1104-41, pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť tak, že

obžalovaná v presne nezistenom čase, v období od 08.10 hod. dňa 19.12.2011 do 14.25 hod. dňa 21.12.2011, presne nezisteným spôsobom sa neoprávnene zmocnila platobnej karty č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, vydananej k bankovému účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, patriacej poškodenej Q. Z., ktorú mala poškodená Q. Vojtíšková odloženú vo svojej izbe na ubytovni O. násypom XXXX/XX, K., prostredníctvom ktorej obžalovaná vykonala nasledovné neoprávnené transakcie:

-dňa 21.12.2011 o 15.24 hod. z bankomatu na A. 2, K., výber hotovosti vo výške 100,-Eur,
-dňa 22.12.2011 o 06.04 hod. z bankomatu na O. ulici, K., výber hotovosti vo výške 100,-Eur,
-dňa 23.12.2011 o 18.45 hod. z bankomatu na L. ceste 1, K., výber hotovosti vo výške 100,-Eur,
-dňa 26.12.2011 o 12.17 hod. z bankomatu na L. ceste 1, K., výber hotovosti vo výške 100,-Eur,
-dňa 27.12.2011 o 06.09 hod. z bankomatu na O. ulici, K., výber hotovosti vo výške 100,-Eur,
-dňa 28.12.2011 o 14.51 hod. z bankomatu na J. 1, K., výber hotovosti vo výške 100,-Eur,
-dňa 29.12.2011 o 07.49 hod. z bankomatu na L. ceste 1, K., výber hotovosti vo výške 100,-Eur,
-dňa 30.12.2011 o 05.58 hod. z bankomatu na O. ulici, K., pokus o výber 100,-Eur v hotovosti, čím poškodenej Q. Z., trvalé bytom V. XXX/X, R. W., spôsobila škodu vo výške 700,00 Eur, a tohto konania sa obžalovaná dopustila napriek tomu, že bola uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, kedy jej bola Obvodným oddelením PZ Ružinov západ dňa 24.05.2011 uložená bloková pokuta 20,-Eur, blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AB XXX XXX, za skonzumovanie nápojov v hotelovej reštaurácii K. N. na O. ulici v K. dňa 14.05.2011 bez zaplatenia s vedomím, že nemá na zaplatenie, a tiež napriek tomu, že rozhodnutím Obvodného úradu Bratislava sp.zn. ObU- BA-OWS3-2011/19819 zo dňa 25.10.2011, právoplatné dňa 22.11.2011, bola uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení

neskorších predpisov, a bola jej uložená pokuta vo výške 30,-Eur, za skonzumovanie nápojov a jedla v boteli Y. na nábřeží gen. L.A. v K. dňa 27.05.2011 bez zaplatenia s vedomím, že nemá na zaplatenie,

oslobodená, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. por. podala odvolanie okresná prokurátorka.

V písomných dôvodoch uviedla, že s rozhodnutím prvostupňového súdu sa nestotožňuje a dodala: „Nemožno však súhlasiť s tvrdením súdu, že výpoveď poškodenej Z. je nelogická a nedôveryhodná. Ak sa v jej výpovedi vyskytujú rozpory, tak ide o nepodstatné okolnosti (kedy presne stratila kartu a pod.), ktoré síce majú súvis s vyšetrovanou vecou, no nemajú vplyv na vierohodnosť jej výpovede. Od skutku totiž uplynulo dlhé časové obdobie, čo určite malo vplyv na uchovanie si prežitého v pamäti poškodenej Z.. Čo sa však týka tej najpodstatnejšej okolnosti - že obžalovaná nemala súhlas na vyber peňazí z bankomatu, tak v tomto smere je výpoveď poškodenej Z. jednoznačná počas celého trestného konania, a celý čas trvá na tom, že obžalovaná žiadny takýto súhlas nemala. Poškodená Z. po celý čas tvrdila, že ak sa stalo, že obžalovaná vyberala peniaze z bankomatu, tak to bolo vždy len na požiadanie poškodenej Z., a vždy len za jej prítomnosti. Tieto tvrdenia boli aj preukázané kamerovými záznamami zachytávajúcich výbery z bankomatu pred žalovaného obdobia, pričom na kamerových záznamoch zo žalovaného obdobia sa na nich nachádza už iba obžalovaná sama. Vyššie uvedené tvrdenie poškodenej Z. bolo preverované výpoveďami iných svedkov, pričom obžalovaná Y. uvádzala v prípravnom konaní na svoju obhajobu sv. R., ktorý však jej tvrdenia nepotvrdil. Počas prípravného konania obžalovaná neuvádzala na svoju obhajobu žiadnych svedkov, odoprela sa zúčastniť konfrontácie s poškodenou Z. kde by mohol byť podstatný rozpor v tejto najdôležitejšej otázke odstránený. Až pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu (teda takmer rok po tom, čo jej bolo oznámené vznesenie obvinenia, a takmer pol roka po jej výsluchu) navrhla v tomto smere vypočuť svoju dcéru svedkyňu Q. Y., ktorá aj bola na hlavnom pojednávaní vypočutá, a vypovedala zhodne s výpoveďou obžalovanej. Vzhľadom na tieto skutočnosti je dôveryhodnosť výpovede svedkyne Q. Y. - dcéry obžalovanej značne znížená až spochybnená, a nemožno preto súhlasiť s postupom prvostupňového súdu, keď výpoveď takejto svedkyne považoval za vierohodnejšiu ako výpoveď samotnej poškodenej Z.. Prvostupňový súd poukazuje aj na to, že poškodená Z. už v minulosti stratila platobnú kartu, čo však nemá vplyv na žalovaný skutok či na hodnotenie vykonaných dôkazov. Prvostupňový súd tiež poukazuje na to, že ku kabelke poškodenej Z. (kde mala uloženú platobnú kartu) mali v jej zamestnaní prístup aj iné osoby, ktoré sa jej mohli zmocniť. Je však zrejmé, že platobná kartu nemohla reálne zmiznúť za iných okolností než tak, že ju odcudzila práve obžalovaná, ktorá chodievala do izby poškodenej Z., pretože na kamerových záznamoch z inkriminovaných dní vidno práve obžalovanú, ako vyberá peniaze z bankomatu. Ak by sa platobnej karty zmocnila iná osoba napr. v zamestnaní poškodenej Z., tak na kamerových záznamoch by musela byť zaznamenaná nejaká iná osoba, a nie práve obžalovaná. Výpoveď obžalovanej vyznieva nedôveryhodne aj z toho hľadiska, že obžalovaná použila platobnú kartu aj pri výbere dňa 30. 12. 2011, tu však peniaze nevybrala a k transakcii nedošlo, pretože poškodená Z. deň predtým kartu zablokovala. Je teda zrejmé, že obžalovaná konala bez predchádzajúcej žiadosti či súhlasu poškodenej Z., pretože v opačnom prípade by obžalovaná vedela o tom, že karta je zablokovaná, a o výber by sa dňa 30.12.2011 nepokúšala. Je totiž nereálne, že by poškodená Z. ešte v tento deň sama požiadala obžalovanú, aby jej vybrala peniaze z bankomatu, keď už deň predtým zistila, že jej platobná karta chýba a dala ju zablokovať. Záverom možno zhrnúť, že obžalovaná sa bráni, že síce vyberala peniaze, ale vždy to bolo za situácie, že poškodená Z. ju o to poprosila, a vždy, keď peniaze vybrala, tak bankomatovú kartu aj s peniazmi vrátila. Obžalovaná je však zo skutku usvedčovaná výpoveďou poškodenej Z., ako aj kamerovými záznamami z bankomatov. Poškodená Z. uvádza, že nikomu, ani obžalovanej nedala súhlas, aby s bankomatovou kartou mohol samostatne bez poškodenej ju používať. Tvrdenia poškodenej Z. sú potvrdené aj zabezpečenými kamerovými záznamami, na ktorých vidno, ako obžalovaná spoločne s poškodenou Z. vyberajú peniaze z bankomatu (v dňoch 17. 12. a 19. 12. 2011). Poškodená Z. nevedela presne uviesť, kedy jej zmizla bankomatová karta, malo to byť v decembri 2011. Na kamerových záznamoch z dní 22. 12., 27. 12., 28. 12. a 30. 12. 2011 poškodená opoznala obžalovanú Y., pričom táto je pri bankomate sama a vyberá z neho peniaze. Je teda zrejmé, že tieto výbery už prebehli bez súhlasu a vedomia poškodenej Z., a sú zahrnuté v skutkovej vete obžaloby. Z niektorých výberov sa nepodarilo zabezpečiť kamerové záznamy, pretože dané bankomaty nie sú zabezpečené kamerovým systémom (výbery v dňoch 23. 12., 26. 12. a 29. 12. 2014), no je zrejmé, že ak bankomatovou kartou disponovala a výbery uskutočňovala obžalovaná pred týmito dňami, ako aj po

týchto dňoch, tak že aj v uvedené dni (výbery v dňoch 23. 12., 26. 12. a 29. 12. 2014) výbery uskutočnila obžalovaná. Čo sa týka výberu zo dňa 21. 12. 2014, poškodená Z. síce neopoznala obžalovanú, no svedok K. k tomu uviedol, že na tomto zábere by sa mohla nachádzať obvinená, ale nie si je tým istý, lebo osobu je veľmi zle vidieť do tváre. S poukazom na predchádzajúce závery, ako aj s poukazom na ostatné kamerové záznamy možno prijať záver, že už dňa 21. 12. 2011 disponovala obžalovaná platobnou kartou, a uskutočnila neoprávnený výber. Prvostupňový súd poukazuje na to, že svedok K. tiež poznal obžalovanú, no na kamerových záznamoch ju nevedel opoznať, či je to ona alebo nie. K tomu je potrebné uviesť, že sv. K. na zázname zo dňa 27. 12. 2011 jednoznačne opoznal obžalovanú, pričom pri ostatných záznamoch si nebol úplne istý, ale uviedol, že by to mohla byť obvinená (zábery z dní 21. 12., 22. 12., 28. 12., 30. 12. 2011). Svedok K. teda netvrdil, že na kamerových záznamoch určite nie je obžalovaná, práve naopak, pripustil, že by to mohla byť ona. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že už výber zo dňa 21. 12. 2011 je neoprávnený, a že ho uskutočnila obžalovaná, pričom uskutočnila aj výbery v nasledujúcich dňoch, teda 22. 12., 23. 12., 26. 12., 27. 12., 28. 12., 29. 12. a 30. 12. 2011. Je takisto preukázané, že výbery boli neoprávnené, a i keď obžalovaná tvrdí, že vždy mala súhlas od poškodenej Z. a vždy jej odovzdala peniaze aj bankomatovú kartu, tak uvedené je vyvrátené výpoveďou poškodenej Z., ktorá tieto skutočnosti poprela.... Z vyššie uvedených dôvodov je preto potrebné prijať záver, že skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná, sa stal, že tento je trestným činom, a že sa ho dopustila obžalovaná, tak ako sa jej kladie za vinu v podanej obžalobe. Navrhujem preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pretože prvostupňový súd sa nevyssporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.“

K odvolaniu sa vyjadril obhajca obžalovanej V. Y., ktorý dal do pozornosti podstatné rozpory vo výpovediach poškodenej Q. Z. a to v nasledovnom:

„-Poškodená v rámci iba jednej výpovede (25.11.2013) tvrdí, že iba raz požiadala V. Y. aby jej vybrala peniaze, avšak prinajmenšom na dvoch fotografiách sama v rámci toho istého výsluchu opoznala pred bankomatom spoločne tam prítomnú seba i V. Y.

-Poškodená uvádza, že pokiaľ V. Y. vyberala peniaze z bankomatu, bolo iba vtedy, keď bola súčasne prítomná aj poškodená. A. R. však vyvracia toto tvrdenie poškodenej, nakoľko potvrdil, že najmenej 2 x bol svedkom, keď poškodená odovzdávala bankomatovú kartu V. Y. v miestnosti, kde bývala poškodená a v oboch prípadoch V. Y. kartu poškodenej v jej izbe na ubytovni koncom roku 2011 (výsluch svedka z 26.11.2013)

-Poškodená v rámci konfrontácie so svedkom R. (26. 11. 2013) sama pripustila, že 2 x odovzdala platobnú kartu v priestore ubytovne V. Y. a to v novembri 2011 na rozdiel od svojho predchádzajúceho tvrdenia pred 3 dňmi. V tomto smere upriamujem pozornosť odvolacieho súdu na to, že k takémuto odovzdaniu karty muselo iba podľa samotných vyjadrení poškodenej dôjsť spolu najmenej 4 x, keďže sama pripustila 2 odovzdanie v novembri 2011 a sama opoznala na fotkách zo 17. a 19.12.2011 seba a V. Y..

-V nadväznosti na predchádzajúce dávam do pozornosti odvolacieho súdu vyjadrenie poškodenej z hlavného pojednávania, na ktorom už uviedla, že nikto iný okrem pracovníčky banky jej peniaze z bankomatu nevyberal !!!, pritom najmenej na fotkách z 16.12.2011 je vidno osobu mužského pohlavia a na fotkách zo 17.12. a 19.12.2011 je vidno aj mňa.“ (obžalovanú).

V ďalšom obhajca konštatoval, že obžalovaná nikdy netvrdila, že peniaze pre poškodenú z bankomatu vyberala, ale trvala na tom, že bolo vždy na výslovné požiadanie poškodenej, ktorá jej odovzdala za tým účelom bankomatovú kartu spolu s PIN kódom, ktorý mala pri tejto napísaný, a po vybratí peňazí jej tieto odovzdala spolu s kartou. K argumentácii prokuratúry ohľadne svedkyne Q. Y. obhajca uviedol, že i keď obžalovaná menovaná v prípravnom konaní neuvádzala, urobila tak ihneď ako jej bol doručený trestný rozkaz, proti ktorému podala odpor. Obhajca obžalovanej sa nestotožnil s názorom odvolateľa, že v žalovaných prípadoch sa jednalo o neoprávnené výbery a dal do pozornosti, že obdobné výbery sa diali aj pred obdobím vymedzeným v obžalobe, pričom bolo preukázané, že poškodená robila výbery prostredníctvom ďalších osôb. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd odvolanie podané okresnou prokurátorkou zamietol ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupca krajskej prokuratúry poukazujúc na dôvody písomného zdôvodnenie odvolania okresnej prokuratúry navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Poškodená zotrvala na tom, čo uvádzala v konaniach.

Obhajca obžalovanej uviedol: „Ja som do konania vstúpil po vydaní oslobodzujúceho rozsudku. Pridržiavam sa svojho písomného vyjadrenia, v ktorom som reagoval na argumenty odvolateľa, ku ktorým uvádzam, že prokuratúra zľahčuje rozpory, ktoré sú pri vykonávaných dôkazoch a preto navrhujem odvolanie ako nedôvodné zamietnuť. Čo sa týka pani poškodenej je jedinou svedkyňou, ktorá môže usvedčiť moju klientku z protiprávneho konania, ale vo vzťahu k nej je potrebné, aby táto výpoveď bola nemenná bez rozporov a až na takejto je možné potom postaviť výrok o vine čo však v konkrétnom prípade nie je možné konštatovať.“

Obžalovaná predniesla: „Ja navrhujem, aby bolo odvolanie zamietnuté a súhlasím s prednesom môjho obhajcu teraz na verejnom zasadnutí, ako aj s dôvodmi písomného odvolania.“

Krajský súd v Bratislave, na podklade riadne a včas podaného odvolania okresným prokurátorom, v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal napadnutý rozsudok.

Vzhľadom na obsah uvedeného ustanovenia odvolací súd na základe revízneho princípu, ktorého rozsah je determinovaný práve týmto ustanovením preskúmal aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto napadnutému výroku a tiež prihliadol na chyby, ktoré síce odvolaním vytýkané neboli, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku t.j. dovolania (§ 371 ods. 1 Tr. por.), pričom zistil, že odvolanie okresnej prokuratúry nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pritom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanej, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jej prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť a nezistil dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov (doplnenie dokazovania).

Na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej V. Y., výsluchom poškodenej Q. Z., svedkov Q. Y., B. R., prečítaním výpovedí neprítomných svedkov, oboznámením obsahu znaleckého posudku, oboznámením listinných dôkazov a na základe takto vykonaného dokazovania svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „U. vychádzala len z tvrdenia poškodenej Q. Z., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že jej bola odcudzená platobná karta, resp. že ju stratila a nevie kedy k tomu došlo. Pokiaľ poškodená tvrdila, že platobnú kartu stratila niekedy pred Z. roku 2011, toto jej tvrdenie je klamstvo, lebo ako vyplýva z výpisu z účtu poškodenej na č.l. 41-45 a na č.l. 105-107, ešte v dňoch od 27.12.2011 do 2.1.2012 vrátane z tejto platobnej karty bolo vykonaných celkom 6 výberov. Rovnako z výpovede svedka M. A. vyplýva, že poškodená zistila stratu platobnej karty až začiatkom januára 2012, kedy platobnú kartu blokovala. Poškodená teda v tomto smere nehovorí pravdu. Poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že okrem pracovníčok banky, ktoré požiadala o pomoc, s inými osobami peniaze z bankomatu prostredníctvom platobnej karty nikdy nevyberala. Opäť poškodená klame, lebo ako vyplýva z listinných dôkazov, výpovede obžalovanej a z výpovede samotnej poškodenej, peniaze z bankomatu chodila poškodená vyberať aj za prítomnosti obžalovanej a aj za prítomnosti iných osôb - pán C.. Poškodená je veľmi jednoduchá osoba, ktorá má problémy s alkoholom, ako to sama pripustila a ako to vyplýva aj z vykonaného dokazovania. A. nevedela určiť či platobnú kartu stratila, alebo jej bola odcudzená, ani kedy k tomu malo dôjsť. To, že jej platobnú kartu mala zobrať obžalovaná, poškodená len dedukuje. Pritom z vykonaného dokazovania vyplýva, že k jej kabelke, kde mala platobnú kartu a doklady, ktoré jej tiež zmizli, mali v jej zamestnaní v jej neprítomnosti prístup iné osoby, ktoré sa jej mohli zmocniť. Okrem toho mohla platobnú kartu stratiť, lebo ako vyplýva z vykonaného dokazovania, výpovede obžalovanej, poškodenej a výpisu z účtu na č.l. 105, dňa 2.12.2011 bola poškodenej vystavená náhradná platobná karta, takže už v minulosti sa stalo, že platobnú kartu stratila. Tvrdenie poškodenej, že nedávala obžalovanej platobnú kartu a nežiadala ju o výber peňazí jednoznačne vyvrátili svedkovia Q. Y., B. R. a obžalovaná. E. poškodenej o tom, že v obžalobe uvedené výbery mala proti jej vôli a bez jej súhlasu neoprávnene urobiť obžalovaná nie je potvrdené žiadnym objektívnym dôkazom, práve naopak, je vyvrátené vyššie uvedenými dôkazmi, ktoré jednoznačne preukazujú, že poškodená či už vedome, alebo nevedome nehovorí pravdu a klame a zavádza. Za veľmi podstatný nedostatok obžaloby súd pokladá nepreukázanie toho, že boli vykonávané neoprávnené výbery obžalovanou z platobnej karty poškodenej tak, ako ich uvádza obžaloba. Podľa tvrdenia obžaloby by výbery mali byť vykonané od 21.12.2011 do 30.12.2011. Výber peňazí dňa 21.12.2011 potvrdila obžalovaná a svedkyňa Q. Y.. Výber

mal však byť podľa obžalovanej vykonaný so súhlasom poškodenej. Výber peňazí dňa 27.12.2011 tiež s súhlasom poškodenej potvrdila obžalovaná a svedkyňa Q. Y. a je potvrdený fotografiou z bankomatu. Ostatné výbery v uvedených dátumoch neboli ničím objektívne potvrdené. Pokiaľ poškodená uviedla, že na fotografií z výberu z bankomatu zo dňa 28.12.2011 a 30.12.2011 je obžalovaná, svedok Y. K., ktorý poznal obžalovanú uviedol, že pri výberoch v týchto dňoch nevedel opoznať na zázname, či sa jedná o obžalovanú, alebo nie. Hoci obžaloba uvádza v obžalobe aj výber peňazí dňa 22.12.2011, v tomto dátume sa podľa bankového výpisu na č.l. 41-45 a na č.l. 105-107 žiadny takýto výber peňazí z platobnej karty poškodenej nenachádza. Takže je to zjavne nesprávne uvedené. Ak by mala byť pravda to, že dňa 27.12.2011 a dňa 30.12.2011 neoprávnene disponovala s platobnou kartou poškodenej obžalovaná, je otázne prečo obžaloba medzi neoprávnenými výbermi uvádzala len jeden výber v týchto dňoch, hoci z výpisu z účtu jednoznačne vyplýva, že dňa 27.12.2011 boli robené dva výbery a dňa 30.12.2011 tiež dva výbery. Hoci obžalovaná uviedla vo svojej výpovedi, že dňa 30.12.2011 jej pri pokuse o výber bankomat nevrátil kartu, súd poukazuje na to, že obžalovaná má právo brániť sa spôsobom aký uzná za vhodný. Vzhľadom na odstup času, mohlo sa jednať aj o omyl obžalovanej. Z listinných dôkazov a to bankových výpisov na č.l. 41-45 a na č.l. 105-107 celkom jednoznačne vyplýva, že z platobnej karty poškodenej bol vykonávaný výber v bankomate ešte aj dňa 2.1.2012 v sume 100,-Eur. Okrem toho, ako vyplýva z uvedených výpisov, sama poškodená vykonávala osobne v pobočke banky výbery zo svojho účtu a to v dňoch 3.1.2012 v sume 300,-Eur, 11.1.2012 v sume 100,-Eur, 14.1.2012 v sume 500,-Eur. Neobstojí teda argument, že dňa 30.12.2011 už nemala poškodená platobnú kartu k dispozícii a že na účte už nemala peniaze. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že poškodená dala obžalovanej platobnú kartu s PIN kódom a s pokynom, aby jej minimálne v dňoch 21.12.2011 a 27.12.2011 vybrala z bankomatu peniaze, ktoré jej obžalovaná spolu s platobnou kartou vrátila. Takéto konanie nemôže byť trestným činom. Vo všetkom ostatnom, čo tvrdí obžaloba nebolo preukázané ani to, že boli v uvádzaných dňoch, ako tvrdí obžaloba vôbec robené výbery z platobnej karty poškodenej, nebolo preukázané, že by výbery realizovala obžalovaná a že by tak robila bez súhlasu a proti vôli poškodenej a že by jej po výbere peňazí tieto nedala spolu s platobnou kartou. Obžaloba neustála v tomto smere dôkazné bremeno a jediný svedok obžaloby, poškodená Q. Z. je nehodnovrý svedok. Táto výpovedala protichodne, nevedela rozpory vo výpovediach odstrániť, ani vysvetliť a jej tvrdenia sú vyvrátené výpoveďami obžalovanej, svedkov a listinnými dôkazmi. Pri hodnotení svedeckej výpovede sa zásadne vychádza z toho, že svedok po poučení o význame a dôležitosti svedeckej výpovede hovorí pravdu. Na pravdivosť výpovede však môže vplývať viacero skutočností, schopnosť správne vnímať prežité udalosti, schopnosť si ich správne zapamätať a schopnosť ich správne reprodukovať. prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený.“ S poukázaním na odôvodnenie rozhodol súd o oslobodení obžalovanej spod obžaloby tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku s presvedčením, že takéto rozhodnutie je v plnom súlade s riadne vykonaným a vyhodnoteným dokazovaním a z neho vyplývajúcim presvedčením súdu o tom, že žalovaný skutok nie je trestným činom.“

S vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa odvolací súd bez výhrad súhlasí a tieto si v celom rozsahu osvojuje a ich opätovné rozoberanie a hodnotenie by bolo len opakovaním správnych úvah a záverov a preto na tieto výsledky okresného súdu poukazuje a odkazuje.

Krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že v rámci dokazovania boli produkované také dôkazy, ktoré potvrdzujú obhajobné tvrdenia obžalovanej a zároveň na strane druhej vyvolali dôvodné pochybnosti o tom, či je skutok trestným činom.

Vo veci konajúci súd zistil, že súd prvého stupňa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých základných skutočností dôležitých pre trestné stíhanie tak, ako to v prejednávanej veci vyplývalo predovšetkým z ustanovenia § 119 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por., ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie.

Aj z dôvodu vyššie uvedeného skutkové zistenia, ktoré viedli súd prvého stupňa k oslobodzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku, tak mohli vychádzať (a napokon s poukazom na ďalej uvedené aj vychádzajú) z výsledkov nielen úplného, ale aj zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 ods. 10 Tr. por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Tr. por. súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a tiež (a zvlášť) akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na správne a v podstate aj úplné poukazuje.

Súd prvého stupňa k týmto skutkovým zisteniam totiž dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Súd prvého stupňa pri hodnotení ním vykonaného dokazovania v prejednávanej veci tiež, a podľa názoru odvolacieho súdu aj opodstatnene rešpektoval aj jedno zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por., v ktorom je upravená zásada prezumpcie nevinu a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, z ktorého vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť v prospech obvineného, ak zostanú dôvodné pochybnosti o niektorej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, jednak ďalšie pravidlo, v zmysle ktorého nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevinu (ktorú obvinený nie je v konečnom dôsledku ani povinný dokazovať).

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolaním okresného prokurátora je súdu prvého stupňa vytýkané hodnotenie vykonaných dôkazov v rozpore so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., neobsahuje žiadne také konkrétne skutočnosti a okolnosti, ktoré by jednotlivo alebo vo svojom súhrne v prejednávanej veci jednak nasvedčovali tomu, že k namietaným skutkovým zisteniam súd prvého stupňa dospel postupom nezodpovedajúcim zásadám logického myslenia a uvažovania, jednak spochybňovali opodstatnenosť použitia jedného zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por., v ktorom je upravená zásada prezumpcie nevinu a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Obžalovanej je obžalobou kladené za vinu, že si neoprávnene obstarala platobnú kartu poškodenej Q. Z. s cieľom použiť ju ako pravú, a na taký účel ju aj použila a zároveň si prisvojila cudziu vec tým, že sa jej zmocnila, a bola za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutá, čím mala spáchať prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák.

Podľa vykonaného dokazovania jediným dôkazom, ktorý má preukazovať protiprávne konanie obžalovanej je výpoveď poškodenej Q. Z. v tom, že sa malo jednať o výbery neoprávnené, avšak jej vyjadrenia nie sú zhodné, skôr v jednotlivých výpovediach badať rozpory, ktoré aj odvolací súd považuje za zásadné a podstatné a tieto nemôže opomenúť a ignorovať.

Obžalovaná sa bráni tým, že výbery skutočne pre poškodenú vykonávala, ale vždy to bolo s jej súhlasom, na jej požiadanie, po tom ako jej poškodená dala bankomatovú kartu spolu s O. kódom.

Aby bolo možné bez akýchkoľvek pochybností a zaváhání rozhodnúť a vysloviť, že obžalovaná V. Y. skutočne výbery z bankomatu vykonávala bez súhlasu poškodenej Q. Z. tj. neoprávnene, museli by byť výpovede poškodenej ničím nespochybniteľné. V danom okamihu nemôže ani odvolací súd ignorovať rozpory vo výpovediach poškodenej, ktorá tvrdila, že

- iba raz požiadala obžalovanú o výber, pričom na dvoch záberoch spred príslušného bankomatu je zjavne prítomná obžalovaná spolu s poškodenou (17 a 19. 12.),
- nikto iný jej (poškodenej) peniaze z bankomatu nevyberal len pracovníčka banky, pričom na fotkách zo 16.12.2011 je jasne preukázané, že pre poškodenú uskutočňovala výber iná osoba - podľa poškodenej to bol muž menom „C.“ - taxikár,
- na hlavnom pojednávaní navyše vypovedala odlišne a povedala: „nevie ako sa mohlo stať, že jej karta zmizla. Bolo to niekedy v mesiaci október, november, nevie presne kedy, bolo to niekedy pred Z.. Okrem straty platobnej karty zistila, že jej zmizla aj električenka, občiansky preukaz. Všetky tieto doklady mávala

uložené v jednom púzdre a uložené v kabelke. Nevšimla si kedy jej tieto doklady zmizli. V obale na bankomatovú kartu mala napísaný PIN kód a tento jej zmizol spolu s kartou. Ona sama nevedela peniaze cez bankomatovú kartu vyberať a vždy keď peniaze potrebovala, tak požiadal pracovníčku banky o ich výber. Žiadna iná osoba okrem pracovníčok banky jej peniaze z bankomatu nikdy nevyberala. To, že na účte nemá žiadne peniaze jej povedal pracovník banky. To, že nemá doklady a bankomatovú kartu zistila práve vtedy v banke, keď chcela vybrať peniaze. To, že jej bankomatovú kartu zobrala obžalovaná si myslí preto, lebo nikto iný k nej na izbu nechodil. K predloženým fotografiám z výberov uviedla, že pri výbere zo dňa 17.12.2011 a 19.12.2011 je na nich obžalovaná a ona, pri výbere zo dňa 27.02.2011, 28.12.2011, je obžalovaná. Na fotografií z výberu zo dňa 22.12.2011 nevedela osobu identifikovať. Pokiaľ bola pri výbere s obžalovanou, výber prebiehal tak, že ona dala obžalovanej kartu a táto jej po výbere kartu a peniaze vrátila. Nikdy sa nestalo, aby obžalovanej kartu dala, aby išla vybrať peniaze bez nej. rozhodnom období, kedy došlo k strate jej bankomatovej karty túto spolu s ostatnými dokladmi prenášala z ubytovne do miesta svojho pracoviska, kde sa stalo, že ju nechávala bez dozoru zavesenú na stoličke, pričom v jej práci boli okrem nej aj iné osoby. Keď zistila stratu karty, tak sa nepýtala obžalovanej či má o tom vedomosť, rovno na ňu podala trestné oznámenie. Uviedla, že pozná pána R. aj dcéru obžalovanej. Osobu menom C. nepozná. Keď súd konfrontoval toto je vyjadrenie s jej tvrdením z prípravného konania, kde uviedla, že dňa 16.12.2011 vyberala peniaze spolu s C., nevedela tento rozpor vysvetliť, ani sa k nemu vyjadriť. Pripustila, že v minulosti mala inú platobnú kartu, ale nevie kedy ju stratila. Uviedla, že problémy s alkoholom nemá, ale keď si dala dve pivá, tak ju bralo na spanie.“

Tieto, mierne povedané zmätočné, vyjadrenia poškodenej je nutné vyhodnotiť ako vážne rozpory v jej výpovediach a jedná sa o rozpory nie v detailoch, ale ide o významné a podstatné odlišnosti, ktoré zásadným spôsobom narušajú vierohodnosť jej tvrdení a rozhodne neumožňujú prijať ničím nenarušený záver, že zo strany obžalovanej sa jednalo o výbery neoprávnené. Je pravdou, že na záberoch z 22.12., 27.12., 28.12., 30.12., 31.12.2011 je zachytená obžalovaná pri bankomate sama, čo však nemôže znamenať že ňou realizované výbery z bankomatu boli výbermi neoprávnenými. V nadväznosti na uvedené potom tvrdenia okresnej prokuratúry, že práve tieto zábery, na ktorých je obžalovaná V. Y. sama tj. nie je prítomná poškodená, nasvedčujú tomu, že sa jednalo o výbery neoprávnené, nie je podľa názoru krajského súdu žiadnym (okrem vyjadrení poškodenej, ktoré vyznievajú nejednoznačne) iným hodnoverným dôkazom preukázané. Tiež nie je žiadnym dôkazom preukázané tvrdenie okresnej prokuratúry, že v ďalších prípadoch (v dňoch 23.12., 26.12., 29.12.2011) kedy malo dôjsť k neoprávneným výberom, avšak z bankomatu, ktoré nie sú zabezpečené kamerovým systémom, obžalovaná skutočne tieto výbery vykonala bez súhlasu a bez požiadania poškodenu.

K vyjadreniam okresnej prokuratúry ohľadne výberu z 21.12.2011, kedy obžalovaná pri výbere nebola podľa fotky opoznaná, ale podľa svedka K.- by sa na zábere mohla nachádzať, pričom na podklade uvedeného prokurátor konštatuje, že to bola obžalovaná, ktorá neoprávnený výber realizovala, je potrebné pripomenúť, že tvár zachytenej osoby je nezreteľná, a preto nemožno dospieť k jednoznačnému záveru, že sa jedná o obžalovanú tak, ako uvažuje prokurátor a následne prijať takýto záver, ktorý sa odvolaciemu súd javí názorom špekulatívnym bez toho aby bol preukázaný príslušnými dôkazmi.

V kontexte s uvedeným nemožno prehliadať ani výpovede svedkov Q. Y. a B. R., ktorí vlastne vyvrátili tvrdenie o neoprávnenosti výberov a svedka M. A., ktorý tiež potvrdil, že poškodená viackrát stratila bankomatovú kartu.

Z pohľadu posúdenia otázky oprávnenosti/neoprávnenosti výberov, so súhlasom/bez súhlasu resp. na požiadanie/bez vedomia poškodenej je potom irelevantný rozbor okresnej prokuratúry v dôvodoch odvolania týkajúci sa reálnych, skutočných dátumov použitia platobnej karty v bankomatoch pri výberoch rozvedených na čl. 103, avšak je nutné uviesť, že v tomto smere argumentácia okresnej prokuratúry vytýkajúca v naznačenom odôvodnení rozsudku je správna a oprávnená, pretože dátum reálneho použitia platobnej karty pri výbere z bankomatu nemusí zodpovedať dátumu zúčtovania debetu, ale krajský súd opäť zdôrazňuje, že tento údaj je pri posúdení oprávnenosti alebo neoprávnenosti výberu finančnej čiastky z prostredníctvom bankomatu inou osobou nepodstatným.

Odvolací súd teda s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov musí v súlade so závermi prvostupňového súdu jednoznačne konštatovať, že dôkazy vykonané v prejednávanej veci v súlade s Trestným poriadkom na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez

dôvodných pochybností skutočnosti, ktoré sú uvedené v podanej obžalobe, a to z toho pohľadu, že žalovaný skutok je trestným činom. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov ustanovenou v § 2 ods. 12 Tr. por., a nie jednostranne ako je uvedené v odvolaní, pričom prvostupňový súd dospel po vykonanom dokazovaní ohľadom podanej obžaloby k správneému záveru.

Všeobecne odvolací súd dodáva: Na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázane fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp. ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznaní viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pre reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Pre uznanie viny nemožno rozhodnutie zakladať na nejednoznačných záveroch, ktoré sú v rovne pravdepodobnosti. Obžalovanému musí byť vina preukázaná spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obžalovaného (in dubio pre reo). Zo zásady in dubio pro reo tiež vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Vzhľadom k dôkazom vykonaným v konaní pred súdom s prihliadnutím na zásadu uvedenú v ustanovení § 2 ods. 19 Tr. por. je odvolací súd presvedčený o správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a závery prezentované v rozhodnutí si osvojuje.

V odseku 4 ustanovenia § 2 Tr. por. je upravená zásada prezumpcie neviny a táto zásada vychádza z čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a č. 6 ods.2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázané vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a teda obžalovaný aj v danom konkrétnom prípade nemá povinnosť svoju nevinnu dokazovať.

Teda zo zásady in dubio pro reo vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného. Teda obvinenému musí byť vina jednoznačne a bez pochybností preukázaná.

Na základe vyššie uvedeného preto krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa konštatuje, že nemožno urobiť jednoznačný záver, že skutok je trestným činom a preto sa s názorom okresného súdu stotožnil a odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.